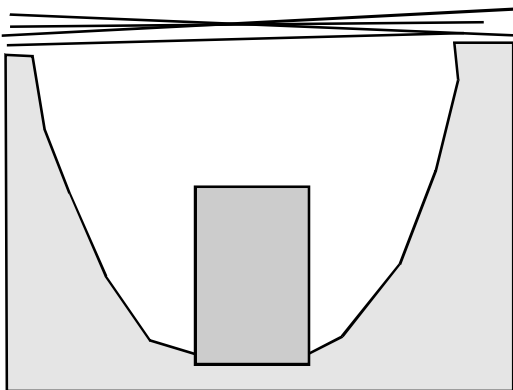

Varggropen vid Gillersfall, i Ulrika socken, sid 2.

Mamma vävde dukar och handdukar av lingarn. Vår granne Elin i Karlsro tyckte att vi borde göra i ordning linet från början och själva spinna garn av det. Elin "visste" hur man borde göra och det var annorlunda än det som Mamma var van vid. Enligt Elins teorier kom varggropen hos oss väl till pass.

Just för detta så minns jag varggropen ännu bättre. Maj-Lis, Elins dotter var ibland med Mamma till oss. Om hon var med vid linberedningen har jag inget minne av. Om Elins metod var den samma som beskrivs i Wikipedia, det vet jag inte. Där talar man om skörd, torkning, repning, rötning land eller vatten, bråkning, skäktning och häckling. Verktygen på bilderna känner jag igen från mitt hem.

Pappa skaffade en plåttunna, hissade ner den i varggropen laddad med ved. Enligt Elins metod skulle man elda under linet för att få det att torka. Pappa lade vedslanor över gropen för att kunna lägga linet på dem då man eldade i plåttunan. Det var riskabelt och det hände att det tog eld i linet ibland. Sen "bråkade" man med linet för att få fram fibrerna som skulle spinnas till garn.

För proceduren med linberedningen minns jag varggropen ännu tydligare. T v varggrop från Wikipedia. 3-4 m i diameter och 2,5 meter djup står det. Norr om Dalälven finns 30 000 registrerade, men vanligare i södra Sverige. Man placerade dem olika, i olika delar av landet.

Från min hembyggd berättades. Man flådde ett djur, helst en katt. Gick ganska långt från gropen, band den i ett rep och släpade den mot gropen. Detta upprepades tills man hade spår som solstrålar runt gropen fram till den. Man gjorde ett svagt tak av t ex granris över gropen och satte en levande fågel fastbunden mitt på taket för att lura dit vargen. Fåglar som väsnades ville man helst ha så att vargen skulle höra var "bytet" fanns. Vargen uppsökte gärna höjder för utsikten så man ville ha gropen på en höjd där den var van att gå. Så var det i Gillersfall.

Qeee